

Nuorten Osasto

HOPKINS, MINN.

Tervehdys teille!

Monikaan tämän lehden lukijoista ei varmaankaan tiedä, missä tämän niminen kaupunki sijaitsee ja kun luulen, ettei täältä ole milloinkaan Toverittaren palstoille piirretty, niin päättin nyt ensikerran ilmoittaa joltakin elonmerkkejä täältä.

Tämä Hopkins on pieni ja kaunis kaupunki lähellä laajalti tunnettua Minneapolisia. Täällä ei asu suomalaisia paljonkaan, paitsi näin kesän aikana, jolloin olosuhteiden pakottamina täytyy työllänsä siirtyä sinne, missä kapitalismin riistävä käsi kulloinkin tilaa antaa. Niinpä on nytkin tänne pysähtynyt useita nuoria ja innokkaita aatteemme taistelijoita, joiden toiminnasta tahdon nyt vähän kirjoittaa.

Moni ehkä ajattelee, että innostus lamaantuu, kun joutuu erotetuksi järjestyneistä taisteluriveistä. Mutta niin ei käy aina. Niinpä mekin täällä emme hetkeksikään kadota taisteluintoamme, vaan joka ainoa joutohetki keskustellemme noista päivän polttavista kysymyksistä ja tahdomme voimellemme mukaan kehittää itseämme ja jällelle jääneitä nuoria tovereitamme kunnollisiksi köyhälistön aatteen puoltajiksi.

Todellakin, pysähdy hetkeksi ajattelemaan, sinä, nuorukainen ja neitonen, joka olet tyytyväinen kohtalosi, vaikka kapitalismi kuinka säälimättömästi sinua ruoski ja kalliin veresi hikihelmet itsellensä imee. Sinä, joka elämällesi rakentelet luistuvaa tuulentupia ja pilvillinoja ja sinä, joka vietät jokaisen joutohetken noissa kapitalismin käärmeellisen kavalalla viekkauksella laitetuissa huvittelukubeissa. Etkö sinä nuori toverini jo huomaa, kuinka ne useimmissa tapauksissa saattavat sinut vuodattamaan katkeria pettymyksen kyneleitä? Etkö toivoisi jo sellaista onnea ja elämää, joka ei särkyisi? Mutta — se ei eteesi taistelematta aukene. Seisahdu nyt hetkeksi ja ajattele, kuinka nuo pettymykset katoaisivat sinulta itseltäsi ja noilta tuhansilta, jotka ovat sen orjiksi joutuneet? Kuule, veli ja sisko, joka et ole vielä liittynyt aina kasvavan köyhälistön järjestyneisiin riveihin, tee se jo tänään, sillä tämä aika sitä sinulta vaatii. Ja sinun, joka olet sen palveluksen jo tehnyt, tulee voimiesi mukaan taistella ja toimia, jos todella mieltä parannuksia ihmiskunnalle saada. Olen kuullut niin monen sanovan, että olen yhdistyksen tai osaston jäsen, vaan en tahdo olla sen enempää. Mutta, mitä merkitystä on sellaisella henkilöillä? Ilman taistelua emme pääse askelelta eteenpäin. Siis väsymys ja velttous pois ja tilalle kasvava innostus! Onhan meillä paljon tieteellistä kirjallisuutta, josta voimme tulla tuntemaan sosialismin vaatimukset, ja jonka avulla voimme jokainen terästä tylyt tikarimeitit ja saada voimaa ja intoa taistelemaan täydelliseen voittoon. Tieto on valtaa ja se on totinen totuus.

AHIA MÄKI.

Palvelijan töherryksiä

Huomasin viime Toverittaren numerossa erään pojan kirjoituksen, siitä kuinka nuorten osasto on aina melkein kuiva. Se on kyllä totta ja samalla ikävä asia, ettei se niin on.

Tämä nuorten osasto kuuluu myös himme ja palvelijattarellahan sitä aikseksi tarvitseimmekin parannusta oloihimme ja palvelijattarellahan sitä aina riittäisi ainetta mistä kirjoittaa. Mutta meiltä on aika otettu tavallisen tarkkaan.

Ensimmäkin meillä on hirvein pitkä työpäivä, että illalla on aina niin väsynyt, että kun vähän aikaa katse-

lee vielä lehtiä, niin jo mielellään menee nukkumaan. Ja kun on nuori, niin ne ajatukset lentävät ympäri maailman ja vielä sitten on se toivo, että ei sitä tiedä vaikka vielä minullekin onni hymyilisi, kunhan nyt kärsin ja säästän ja menen sitten ehkä vanhaan maahan ja loppuu tuo palveleminen.

Ja sitten vielä pitäisi hakea sitä huvia, tanssia ja muuta semmoista, vaan kun on oikein työstään väsynyt ja sitten menee tanssiin, niin se käy niin kömpelösti, kuin karhu itseään kääntelee. Ja siten on tuo palkkakin niin pieni, ettei se tahdo kaikkien tarpeisiin riitä. Ja sitten pitäisi illoilla koettaa neuoa vaatteita itselleen ja parsia ja paikata toisia, sillä eihän kannata aina uusia ostaa.

Aina sitä pitää olla työn touhussa. Jos lähtee pois palkasta, niin saa jo seuravaana päivänä lähteä hakemaan uutta palkkaa.

Minulle kerrankin sanoi, eräs oikein "viisas" puolue mies, että "mitäpä ne nuo naisten työt sitten ovat, kyllä teillä sentään on helppoa, kun saatte vaan heräsväen petejä silteillä ja kävellä samettimattojen päällä."

Siihen en muuta osaa sanoa, kuin että koittaisitte itse kuinka se on helppoa, niin tietäisitte senkin hyvyyden. Minun piti vanhassa maassa olla miesten kanssa samassa työssä, mutta ei se ollut koskaan niin hermostuttavaa kuin on palveleminen täällä.

Minä olen väliin niin kyllästynyt ja tyytymätön että tahtoisin musertaa rikki koko yhteiskunnan, kun ajattelen sitä, että miksi me työlläisnaiset olemme niin viheliäisessä asemassa. Sellaista se on ollut maailman alusta ja sellaisena se yhä kestää.

Kyllä se on aivan varma tosi, että naisilla on aivan yhtä paljon järkeä kuin miehilläkin, jos vaan me saamme sitä käyttää. Mutta kun se pu-serretään niin plukkaan ja painetaan niin alas, että sillä on vaikea mitään yrittää. Ja vielä lisäksi on naisella niin paljon kärsimyksiä, joita hänen on pakko kärsiä katkerasti. Ja mies aina voi pestä kätensä puhtaaksi kaikesta, vaikka naisen kunnia ja maine menee aivan samoista syistä. Mies saapi mennä minne haluaa, ei sellaista palkkaa olekaan, joka häneeltä olisi suljettu, ja mies saa tehdä mitä haluaa ja aina olla yhtä kunniallinen. Mutta entäs nainen?

Minä en kannata huonoa elämää kyllä kummallekaan, sillä minusta se tahrui miehen yhtä hyvin kuin naisenkin. Mutta se on miehille niin yleistä.

Meidän pitäisi saada kaikki naiset hereille. Kyllä sen jo jokainen huomaa, että jostain on viinossa, mutta en ymmärrä mikä siinä on kuin ei niitä saa lukemaan puoluelehtiä ja tilaamaan niitä.

Minä toivon, että vieläkin joku polka kirjoittaisi Toverittareen, sillä ei tätä lehteä ole yksinään naisille ristitty. Kyllä sitä on miesten yhtä tärkeää tilata ja lukea ja kirjoittaa siihen ja myöskin sitä levittää yhtä hyvin kuin muitakin lehtiä, ja saattaa se suuremman huomion alaiseksi.

Minä sanon nyt naisille, ettei enään niin vaan nyhrytetä, vaan kaikki toimeen ja jokainen kykynsä jälkeen kirjoittamaan Toverittareen, että saisimme sen ilmestymään kahdesti viikossa, kyllä siihen yhteiskunta ahetta antaa.

Toivon siis kaikille lukijoille innostusta tähän suuntaan.

Toveriuudella.

J—Y MÄKI.

MUUTAMA SANA NUORILLE KYNÄILIJÖILLE

Minä en siitä teltä moitti, joskin halunne taipuu runoillemiseen. Se on aivan luonnollista nuorille ihmisille. Kerran olin itsekin innostunut runoillemään, mutta pian sain tie-

tää, etten ole syntynyt runoilijaksi. Kuuluisan kirjailijan Jack Londonin kerrotaan käyneen saman kokemuksen läpi. Ei hänestäkään tullut runoilijaa. Runoilijoita syntyy vain harvoin. Mutta minä uskon, että näistä Toverittaren nuorista runoilijoista useistakin kehittyisi kirjettäjä, jos he vain kirjoittaisivat jotain suorasanaisia.

Se olisi teille itsellennekin parempi, jos kirjoittaisitte asioista yrittämättä niitä runoiksi sommitella. Suorasanaisissa kirjoitusyrityksissä kehittyä ajatuskykyne selvemmäksi ja suorasanaiset kirjoitukset onnistuvat useammin kuin runot. Siis runoilijaa vähemmän, mutta kirjoitaka enemmän, sitä toivoo teidän SELMA-TXTI.

VAPPUNA 1916

(Lake Minnetonkan puhujaklupin nyrkkilehden Vappunumerossa kirj. VICTOR JOKELA)

Europassa Vappujuhlaa ihmisveri punaa!

Kun murhakoneet pistimiseen repii, raataa lihaa. Verikoira, liikevoitto, rintoihinsa lyöpi, Lisää ihmiselämää alttarillaan syöpi.

Liikevoitto totisesti riemuksena laulaa, Vappujuhlan kunniaksi punoo rahapulaa. Köyhälistön verisuonet ratkee, vuotaa, kulvaa, kun "kulttuurin" myrsky pauhaa.

"Kristukseksi taivahassa" — huutaa mustakaapu: "Uhraa itees isänmaalle — sielusi on taattu", "jumala sun kanssa" ompi sotatante-reella", "kuoltuasi ottaa sinut helmahansa hellään".

Mustakaapu hänpä ei itse sotaan riennä.

Hän tuhlaa sielun energiaa pimityksen työssä. Taivas-osaa mulle tarjoo kuolon palkkioksi. Tumma tuska, kuolo kolikko sotatantereella.

Joskus tulee Vappujuhla aatteen ja jon takaa.

Silloin verivirroissa ei suuret kansat makaa.

Silloin rahamahti vaikenee ja kelsarhoit kaikki —

Kansa silloin komentaa ja muut saa olla vaiht.

SOSIALISTIEN NUORISOLIITON SOTAVASTAINEN KOKOUS

New Yorkin s. s. osaston haalilla oli New Yorkin paikallisjärjestön nuorisoliiton toimesta sotavastainen kokous. Toverit Bertha Frazer ja Joseph Cannon puhuivat, selostaen sotakiihotuksen vaarallisuudesta. Leon Samson, kuuluisaksi tullut nuorisoliiton jäsen, joka erotettiin New York City College-nimisestä yliopistosta sotavastaisen toimintansa takia, puhui terävästi lopussa, vedoten siihen, että kaikkien ihmisten pitää nousta sotaan vastaan, että New Yorkin koulut ajetaan muuttua sotakouluiksi ja turmella jo nuorison mielet sotakiihotuksella. Samalla esitti hyväksyttäväksi vastalauseen lähetettäväksi kuvernööri Whitmanille, jossa ankarin sanoin vastustetaan sotatempujen opetuksen käytäntöön ottoa New Yorkin kouluissa. Vastalause hyväksyttiin yksimielisesti.

TILATKAA TOVERITARI

Minkä nuorena oppii, sen vanhana taitaa

Päiväkirjastani

PÄIVÄKIRJASTANI

Mä laulaisin teille laulun, jos ääneni kuuluisi. Mä mistä sain elämäni kauhun—? Mistä kaikki toisin muuttuisi.

Kun kerran kuuntelin hiljalleen miten lauloi illan tuuli — Sen hiljaa, vienosti rinnalleen hellään sylinsä painavan tuuli.

Niin vienon hiljaista huminaa vain harvoihin kuulla saattoi. Niin monta kaunista unelmaa, se tunnelma rintahan raastoi.

FANNY M. LAHTI.

MIKSI

Miksi vapahana en mä olla saa, Miksi raataa täytyy saakka kuolemaan? Miksi toiset tulokset työni näyttää Ja mina vaan saan jumalaani kiittää?

Miksi on elämäni niin synkkä ain', Kylmää, nälkää puutetta, suruja vain? Miksi ei onnen tähti koskaan paista Ja hetkeksi ees surujani poista?

Miksi en elämästä nauttia saa Minä kurja raataja milloinkaan? Miksi vaan aina minun pitää raataa, Tuskin öitäniäkään rauhassa saan maata?

Jumala, jos todellakin kaikki loit, Miksi toisille vaan puutetta, tuskaa soit? Sekä iloa, loistoa toisille, Laiskottelijoille kaikenmoisille?

Vastaa, Jumala, että minä kuulen, Sillä minä jo ajattelen ja luulen, Että olet vaan rikkahitten veli, Sillä ainakin näyttää tämä peli.

ARVO LINDEWALL.

PERUNAKUPPI ALTTARILLA

Kirj. Mi—Mi.

Olin juuri tullut Suomesta. Palvelin mailla lähellä New Yorkia. Väkeni kävi usein kirkossa vieden aina minut mukanaan, vaikka en ymmärtänyt yhtään mitään papin puheesta.

Eräänä sunnuntaina oli siellä juhlat ja jokaisen kai oli määrä viedä ruokaa, koska "misiksi" lähtet perunalaatikkoa aikoen viedä sen, mutta sitten tytär sairastui niin ettei "misiksi" päässetään juhliille. Hän lähtöi minut viemään sitä laatikkoa kirkolle. Otin ja läksin. Perunakuppi oli juuri uunista otettu ja niin hävyttömän kuuma etten voinut sitä paljain käsin kantaa. Nostin hameeni liepeen ja pidin sillä kiinni kuppiin niin kauvan, että pääsin kirkon ovelle, jolloin vasta laskin hameeni alas.

Minin sisään. Kirkko oli aivan pimeä. Perällä paloi joku kynttilä. Minin perälle. Sormiani poltti niin peijakkaasti. Laskin kantamukseni alttarille. Samassa kuulin isäntäni häätäisen äänen: "Oh! Selma, Selma!"

Puhaltelin vaan hypypysiani ja juoksin kiireen kautta ulos. Minin akkunan taa katsomaan miten perunakupille käy tuossa pyhässä paikassa. Isäntä ja pappi koettivat vuorotellen taitoaan ottaa sitä siitä pois, mutta aina heti laskivat sen alas, kun se poltti. Viidoin yhdessä sen jotenkin veivät pois jostakin sivuovesta.

Läksin paikkaani. Jonkun ajan kuluttua tuli isäntä kotiin ja saanoi taas: "Selma, Selma..." En ymmärtänyt muuta.